

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

De resurrectione nostra, tam corporali, quam spirituali. Sermo V.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

IN EADEM SOLENNITATE.

*De resurrectione nostra, tam corporali, quam spirituali.**Sermo V.*

HÆc est dies quam fecit Dominus exultemus & lætemur in ea. Psalmo CXVII. Non est ociosum fratres charissimi, quod adeo crebra hodie in diuino officio sit horum verborum repetitio, & ad gaudium nostri inuitatio. Est enim reuera dies in qua exultandum est vehementer. *Dies, quam fecit Dominus*, id est, dies, quem non sol ille visibilis, qui oritur iterumque occidit, sed sol iustitiæ, Christus Dominus Deus noster, occasum nesciēs, de peccatorum tenebris, de mortis obscuritate, de inferni horrore, de claufo sepulchro rediens, ortu suo clarius fecit enitescere. Hæc est dies, inquam, non quæ sol ille visibilis, sed impensæ operis, & beneficiorum magnitudo illustrat. Quare tanto nobis debet esse celebrior, quanto nobis in illo non temporalia, sed æterna exhibita sunt beneficia. *Christus Dominus noster* (inquit Apostolus) *mortuus est propter delicta nostra, & resurrexit propter iustificationem nostram*, hoc est, lauit nos à peccatis nostris per sanguinem suum: viuificauit nos per mortem suam, iustificauit atque amissam beatitudinem nobis reparauit per resurrectionem suam. Quod factum est in capite, hoc membra expectant. *Saluatorem* (inquit) *expectamus, qui reformabit corpus humilitatis nostræ, configuratū corpori claritati suæ*. Itaque dies hæc dominicæ resurrectionis diem illum nobis significat interminabiliter, diem quem nox nulla sequitur, quando confcisio nostræ mortalitatis sacco, duplici stola gloriæ, induti circundabimur lætitia inenarrabili, gloria ineffabili, beatitudine interminabili.

Proinde magna nobis hodie lætitiæ & exultationis præstatur occasio. Primum, quidem lætitiæ seu gratulationis, quod Saluator noster, qui propter nos redimendos, dolores immensos, & tandem mortem sustinuit amarissimam, iam superatis omnibus doloribus & deuicta morte, immortalis gloriosusq; resurrexit. Deinde etiam exultationis, quod sicut passio Christi animæ nostræ plenam liberationem, ita eius resurrectio corpori nostro perfectam contulit sanitatem. Nam sicut caro Christi hodie reurgendo est glorificata, ita caro quoque nostra illi conformanda per eius resurrectionem est reformata, quippe quæ pulchrior quam olim in paradiso aliquando reflorebit: nec semper sit auditura quod terra sit, & in terram ibit, nec illud semper ei insonabit propheticum: *Omnis caro fœnum, & omnis gloria eius quasi flos ægri*. Quin potius, qui suscitauit Iesum, & nos cum Iesu suscitabit, & reformabit corpus humilitatis nostræ, configurabitq; corpori claritatis filij sui, quatuor scilicet illis dotibus gloriæ, quarum prima est impasibilitas, quæ resulfabit ex virtute animæ gloriatæ, suum corpus adeo potenter continentis, vt à nullo valeat exteriore agente immutari. Testatur idem Augustinus *ad Dioscoridem* dicens: Tam potentem fecit Deus animam, vt ex eius plena felicitatis redundet in corpus sanitas perpetua. Nam sicut ferrum candens ac ignitum ex omni parte pulso frigore continet ignem, ita felicitatis æterna iucunditas omnes qui in illam recipientur, ineffabili dulcedine vsquequaque medullitus inebriabit, vt nulla ex parte pasibilitati pateat accessus: adeo vt si

Rom. 4.

Apoc. 2.

Ioan. 5.

Phil. 3.

Exultandi
causæ quæ.

Gen 3.

Esa. xl. 40.

Phil. 3.

Dotes glori-
ficati cor-
poris qua-
tuor quæ
sunt.Impasibili-
tas.

Augustin.

Subtilitas. iuxta eiusdem Augustini sententiam, etiam in medio consistere inferni, haudquaquam laderentur. Altera est subtilitas, qua corpore donatur, ut penetrare possit quoduis corpus solidum, utpote cui nihil possit obflare, quod non peruium esse, propterea corpus glorificatum vocat Apostolus spirituale. *Resurget* (inquit) *corpus spirituale*. Spiritualia autem, ut dicit S. Thomas, sunt corporum cuiuscunque spissitudinis, soliditatis seu densitatis penetrantia. Quæ etiam impalpabilia sunt, id est, possunt non tangi, quatenus sunt infinita menta animæ gloriosæ. Porro secundum naturam corporis (ita corpus gloriosum resistere valet non glorioso) possunt etiam quando volunt tangi, palpari. Ideò beatus Gregorius. In illa, inquit, resurrectionis gloria erit corpus nostrum subtile per effectum spiritualis potentia, sed palpabile per virtutem naturæ.

August. Agilitas. Tertia est fragilitas, ut secundum Augustinum, vbicumque erit voluntas, ibi statim erit & corpus. Et quamuis hoc fiat, secundum Thomam, in tempore, illud tamen propter breuitatem est imperceptibile. Quarta est claritas. Si iuxta Esaiæ vaticinium, claritas seu lux lunæ erit sicut lux solis (Claritas autem solis post iudicium mundi septuplo, ut volunt, augebitur) quantam claritatem corpora recipient electorum? profecto multo maiorem, quam et lunæ aut solis. Hactenus de resurrectione, quæ secunda dicitur. Cæterum, altera interim præcedit, de qua dicitur: *Beatus qui habet partem in resurrectione prima*, quæ est à peccato ad gratiam, seu etiam à carnali ad spirituales vitam, quæ perinde per Christi resurrectionem significatur atque iuuatur. Itaque et alia spiritualis resurrectio, alia corporalis: & sicut resurrectionem corporalem ita spiritualem triplicem inuenimus in scriptura, scilicet fictam, imperfectam, & veram. Corporalis resurrectio ficta erat, non vera, quin pythonyssa suscitauit Samuelem. Saul enim ut Augustinus, in libro ait de ciuitate Dei, ita hebes factus fuit, quod dum putauit adorare se Samuelem, adorauit diabolum. Si enim Samuel verè apparuisset, utique iustus adorare se non permisisset, qui prædicauit solum Deum adorandum: & quo modo homo Dei, qui cum Abraham in refrigerio erat, diceret ad virum pestilentia, dignum ardore gehennæ: *Cras mecum eris*? Imperfecta resurrectio eorum fuit, quos Christus ad mortalem vitam resuscitauit, iterum aliquando morituros, ut Lazarum. At vera resurrectio est Christi, qui *resurgens ex mortuis, iam non moritur, nec mors ei vltra dominabitur*. Simili modo, quidam spiritu non ita resurgunt, quam resurrexerunt se simulant. Alij resurgunt, sed imperfectè: nam accedente tentatione, ad peccata relabendo iterum moriuntur. At ij resurgunt verè, qui stabiles in bono per gratiam proficiunt, euntes de virtutum virtutem, de bonis ad meliora. Huius resurrectionis sunt eadem, quibus Christus suam resurrectionem veram declarauit, argumenta. Primum argumentum quo Christus suæ nobis resurrectionis veritatem persuasit, est, quod cicatrices vulnerum in manibus, pedibus, atque in latere ostendit. Cicatrices nostrorum vulnerum spiritualiter sunt signa & reliquæ peccatorum, quæ sunt passiones malæ, vitiosæ inclinationes, affectiones prauæ, illiciti motus animi, corruptiones & infirmitates spirituales naturæ. Illas ostendere, id est, reuelare, & saluberrimum est, & omnino necessarium, illas abscondere est perniciosissimum. Nisi enim manifestentur, fiet ut nunquam curentur. Nunquam

2. Cor 13.

Gregorius.

August. Agilitas.

Esaiæ 30. Claritas.

Apoc 20. Resurrectio prima quæ.

Resurrectio triplex. 1. Reg 18. August. 1. Reg 7.

Ioan. 11. Rom. 7.

Psal. 83.

Argumenta spiritualis resurrectionis quæ. Ioan. 20.

Nunquam ad veram & perfectam spirituales resurrectionem veniet, quisquis ad spirituales vitam se conferens, has animæ suæ cicatrices non studeat reuelare. Frustra aliunde medelam sperat, quandoquidem neque scientia, neque ingenium, neque experientia denique ad sui curationem sufficit, sed nuda humilitas: quam Deus per hominem (si haberi potest) regere vult & illuminare. Ita Cornelius ad Petrum, ita Paulus ad Ananiam mittitur, ita innumeros ad perfectam sanctitatem Christus erudiuit per Antonium, per Hilarionem, per Benedictum. Hic non quæritur doctor eruditus, sed in homine interrogatur, & ex homine auditur Christus. Non faller huius discipuli humilem simplicitatem Deus, sed per malum aut imperfectum etiam magistrum salutaria illi respondebit. Nouit hoc versutus ille animarum hostis & inuidet tam celerem tamq̃ securum nouo monacho profectum. Idcirco pestifer omni studio suo machinatur perniciosam nouo discipulo inducere aut verecundiam aut superbiam, ne animi sui studia motusq̃ & passiones, exercitia quoque & consilia, siue bona siue mala, patri spirituali reueler, quo facilius imperitum atque tentationum inexpertum iuuenem fallat, laqueis suis validius innectet, cum frandes illius hostis nemo sit qui imperito detegat. Quapropter sancti patres in Aegypto tentato & inexperto monacho nil esse periculosius autumabant, quam tentationes suas abscondere, proprio consilio fidere, propriam voluntatem sectari. Quæ omnia S. Antonius adeo monebat cauenda, adeo voluit nihil celandum, vt si possibile foret, monachus pedum etiam suorum passus numeratos patri suo deberet spirituali reuelare. Verum, sunt qui defectus suos aut tentationes reuelant, consilia petunt, & tanquam à Deo sibi responderi desiderant, sperantes interim placencia sibi dicenda. Nam si quæ nolunt ipsi audierint responsa, ilicò obstrepunt, contemunt, & non diuino consilio se admoneri, sed humano supercilio sepungi obganniunt. Hi similes sunt reliquijs Iudæ Ioannan, videlicet filio Caræ leconia filio Ozia, & reliquo vulgo (post transmigrationem caterorum in Babylonem relicto in Iudæa: qui accedentes Hieremiam prophetam, petierunt, pro se consuli Dominum, dicentes: *Sit Dominus inter nos testis veritatis & fidei, si non iuxta omne verbum, in quo miserit te Dominus Deus tuus ad nos, sic faciemus, siue bonum siue malum. Voci Domini Dei nostri, ad quem mittimuste, obediemus, vt bene sit nobis cum audierimus vocem Domini Dei nostri.* Ecce consilium quærebant, Deniq̃ per hominem sibi responsurum expectabant, quia cum ipsi Deum non possent, hominem tanquam Deum consulebant. Quis non illam humilitatem, illam sapientiam commendaret? Sed audi, quia sperabant sibi desiderata placenciaq̃ nuncianda, ided consulebant vt quasi ex diuino oraculo sua propria desideria atque consilia statuerent. Quod cum sic non fieret, sed Dominus per prophetam, quæ ipsi nolebant, responderet, videlicet, ne abirent in Aegyptum, irati dixerunt ad Hieremiam prophetam, quem antea sibi pro diuino oraculo elegerant: *Mendacium tu loqueris. Non misit te Dominus, sed Baruch filius Neria incitat te aduersum nos.* Hæc ided adduco in medium, quod vanum sit consilia quære, eademq̃ nisi placita sint, nolle suscipere. Secundum argumentum, quod Christus vere resurrexerat, fuit, quod se tangendum obtulit. *Palpate* (inquit) *& videte, &c.* Sic spiritualis resurrectionis signum est, si quis correptionis, & cuiuslibet alterius aduersitatis tactu

Confulere Deum in homine quam sit omnibus necessarium. Actor. 3. Actor. 10.

Simplicitas in reuelatione tentationum quam necessaria sit.

Hiere 42.

Hiere 49.

Resurrectionis spiritualis signum sit tactus mysticus. Luc. 24.

Prou. 27.

æquanimiter sustinuerit, animaduertens, quod salubriora sunt diligentia verbera, quam eius oscula qui per blandimenta linguæ decipit. Supra dextram vulnera & cicatrices animæ non celanda. At quid confert vulnera sua ostendere, & medelam non admittere? Beatus qui correptionem ab homine sustinet patienter. Beatus etiã qui quascunque molestias seu aduersitates vndeunque illatas didicit ferre æquanimiter. Porro, multo beator censendus est qui nihil ab hominibus se æstimat ferre, sed totum à Deo in se sibi impositum, non quod iustum sit alteri malefacere, sed sibi intelligit à Deo missam aduersitatem hanc, quam Dei amore ferat, & haud secus atque à manu Domini accipiat, nihil contra hominem obmurmurans, imò nihil ad hominem respiciens: sed totum ad diuinam prouidentiam referens, & quicquid sibi occurrerit, sibi salutare futurum sperans. Si huic contemplationi sui accesserit abnegatio, nil grauatè feret vnquam, quicquid etiam acciderit, sed inter omnes euentus tranquillum imperturbatumque animum geret, quandoquidem qui secum pacem habet, eandem cum omnibus possidet: qui à seipso non læditur, à nemine alio potest offendi. Quemadmodum è regione nihil mirum, si neminem possit ferre, qui semetipsum non valet comprimere: imò quomodo à cæteris non dissideat, qui in semetipso incompressus est. Tertium argumentum veræ resurrectionis in Christo fuit, quod cum discipulis cibum sumpsit. Spiritualem animæ cibum verbum Dei esse, nemo est qui nescit, siue illud sit lectum, siue auditum, siue inspiratum. Hoc cibus ita reficit, vt non fastidium sed famem generet. Quanto nanque studiosius inspirationem quis obseruauerit diuinam, quanto sapius fuerit affectus, tanto feruentiori semper desiderio illam recipiet, tanto crebrius tranquillitate eius pascetur. Cauendum tamen ne omnem instinctum boni, aut necessarium putet, aut à Deo inspiratum: quia interdum humanus, interdum à maligno sub aliena specie est inspiratus. Quippe qui diuinum se mentiens, induta specie boni ad malum inducere conatur. Probandi igitur sunt spiritus qui ex Deo sint, sed probandi ab eo qui discretionem habet spirituum. Quod nemo facile sibi arrogabit. Datur tamen quam sapissime superioribus propter humilitatem subditorum, quæ per hominem meretur sibi responderi & dirigi, tanquam à Deo, qui est benedictus in secula, Amen.

Lucæ 24.
Cibus spiri-
tualis quis
fit quomo-
do que

1. Ioa n. 4.

IN EADEM SOLENNITATE.

Quomodo resurrectio nostra corporalis, quomodo etiam spiritalis dies sit, qua exultare & letari deceat.

Sermo VI.

HÆC est dies quam fecit Dominus, exultemus & letemur in ea. Psal. CXVII. Quis dubitat fratres charissimi, omnem diem à Domino factum? Hæc tamen dies singulariter à Dño dicitur facta, in qua Dñs ipse resurrexit à morte, suagnos resurrectione resurgere fecit, cuius resurrectionis erit absq; nocte, absq; tenebris, absq; occasu, absq; tristitia, absq; caligine, indeficiens & æternus dies. Itaq; hæc dies hoc est, ipsa diuina resurrectio, quæ significatur, & perficitur nostra resurrectio, diem nobis facit sempiternum, in qua semper exultabimus & letabimur, Nihilominus tamen etiam in hac præsentia vi-
ta ex-